

guntar-li—qui té l'ha dictada?» «No se—va dir ell—potser l'amor... potser l'enyor...» I una conver-sa frassida de rialles, va entaular-se entre els dos. Per fi ell digué: «Es tard ja donzella, hem parlat prou... Vos plaurà que demà torni a fer-vos una cantada?» «Si, si—vareig respondre—que els teus cants encomanen l'alegria» «Oh mercès .. Escolteu... perdoneu... Deixeu-me besar, si us plau, aquestes belles trenes que, com dues cascates d'or, fan de marc a vostra cara angelical» Jo no vareig saber negar-m'hi i deixant penjar les trenes finestra avall, vareig contemplar gojosa com el trobador les besaba delirant. . Cada dia més va venir a delectar-me amb les seves refilades i ¡ai! no se que passaba pels nostres cors que constantment ens enyoravem l'un a l'altre. Però .. un dia de greu dissort i de dol etern per al meu cor, quan més dolça era la nostra conver-sa, els soldats del castell per ordre del meu senyor pare vingueren a prendre, al peu mateix de la finestra, al pobre trobador... Un envejós de la nostra sort havia espiat el nostre amor... I ara jo ploro aquí i ell a dins d'un tenebrosa presó, esperant l'hora no molt llunyana, que el seu cos, brandant a mercè del vent dalt d'una forca, servirà per afertar als corbs aformats de carn humana. I tot perquè ens estimavem, ¡com si aixó fos un crim! Què n'hem de fer doncs del cor si no podem estimar?»—I la nina, tornant-se agafar al cap amb les mans plorà desconsolada...

La lluna la besà repetidament i allunyant-se de la finestra, es tornà enfilat cel amunt, amunt, però s'havia commogut tant amb el relat de la donzella, que sens donar-se compte es posà a sanglotar i amb les llàgrimes abundoses que varen brollar dels seus ulls, va regar la terra siguent aquella la primera rosada que va caure damunt d'ella .. De sobtela lluna, horroritzada de les seves pròpies llàgrimes i creient que no feia per ella plorar, agafà un troç de núvol que vagava perdut per l'espai i és tapà la cara avergonyida.

RAMON FERRER MONTPLET

La diada de la festa major
és la festa del poble

El dia de la matança del porc
és la festa de la casa

Arbucies

A la masia de càn Bruix tot preparat estava, si la Gracia no oblida detall, a la Gracieta res li escapa, una munió de draps ben plegats, plats, plates, ansats, olles i gibrells, les eines d'acer relluen com l'argent, i el perol que de dins daurat sembla, penja a la boca de la xemeneia esperant la fogaina. Tot el conjunt fa flaire de netedat, la més preuada de les flaires.

L'Antoni, el masover, una mica inquiet per la tardança del matador, en Josep, és a l'era, d'un costat a l'altre, mirant si s'atança i al alvirar-lo, ens diu: ara.

—Déu ens dó bon dia, minyons. Antoni, ja podem començar la tasca.